

Voor langen tijd, zoo luidt 't verhaal,
Werd Kampen's mooiste toren
Getroffen door een bliksemstraal
En ging de spits verloren.

Op 't platte dak groeit welig gras,
Dit zien de vroede heeren.
Na rijp beraad besluit men ras
Hiervan te profiteeren.

In 't groene gras, zoo vet en malsch
Plaatst men katrol en touwen;
Het eind krijgt 't koebeest om zijn hals,
Nu allemaal aan 't sjouwen.

Halfweg steekt het zijn kop al uit,
Het lekt naar gras en klaver;
Maar — als het eind'lijk boven is.
Valt 't neer als een cadaver.

Nu stijgt men fluks de trappen op,
Bevrijdt het snel van touw en strop.
Maar juist gaf op dit oogenblik
Het arme dier zijn laatsten snik.

of in zuuwer Kampers:

Zie zèèg'gen, det eel lang veleden
De mooiste toren van de stad
Van 't emelvuur stark ef eleden
En det ie toe gien spits meer ad.

't Koe-beest mut nao boven,
Want daor gruui-jt dikke grös,
Maar toe 't beesien boven was
Deed ie gien bek meer lös.

„Det kump wel weer teregte“,
Zei-j Gait, „det ef gien nood!“
Maar 't kwam niet veur menare
't Beest was ardstikke dood.

„Det koi-j tog wel begriepen“
Zei Aar'nd: „de zonne ef't e-doan
Daor boven is 't veul ieter,
Daor kwam de ramp vandaon!“

En 't ende van 't liedtien was toe,
Det 't dier mos nao beneen.
Det smoessien gebeur'n in Kampen
Maar 't is allange el'een.

Deze Kamper kaaten ku-j kriegen bi-j Van Kammen
op d' Olde Straote.